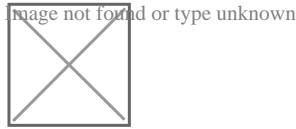

Το κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν (Διονύσιος Ιερομόναχος (+))

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο πανάγαθος Θεός, μας δημιούργησε κατ' εικόνα αυτού και καθ' ομοίωσιν· και το μεν κατ' εικόνα, το έχουν όλοι οι άνθρωποι, και ασεβείς και ορθόδοξοι· το δε καθ' ομοίωσιν, πολύ ολίγοι το έχουν.

Ας εξετάσουμε λοιπόν τι είναι το καθ' ομοίωσιν. Καθ' ομοίωσιν είναι, το να μιμηθεί ο άνθρωπος τον Θεό, όσο μπορεί, όπως τον μιμήθηκαν και οι Άγιοι. Επειδή ο άνθρωπος που έχει το κατ' εικόνα μόνον, και δεν έχει το καθ' ομοίωσιν, σε τίποτε δεν ωφελήθηκε αν και είναι άνθρωπος και λέγεται λογικός. Όταν έχει το λογικό, και κάνει τα έργα των ανόητων, πώς μπορεί να λέγεται λογικός; Εάν δεν μιμηθεί τον Κύριο, όσον είναι δυνατόν σε ανθρώπους, στην ταπείνωση, στην πραότητα, στη δικαιοσύνη, στην ελεημοσύνη, στη σωφροσύνη και καθαρότητα, αλλά κάνει έργα ανόητων και θηρίων, πώς είναι δυνατόν να τον ονομάσεις εκείνον τον άνθρωπο λογικό; Όταν μιμείται το λιοντάρι στο θυμό, στην μνησικακία την καμήλα, στην αρπαγή τον λύκο, στην πονηριά την αλεπού, στην φαρμακερή γλώσσα το φίδι, στην μάχη το σκύλο, στα σαρκικά το άλογο, και στην γαστριμαργία τον χοίρο, πώς να ονομαστεί λογικός;

Κάθε ένα από αυτά τα ζώα που είπαμε, έχει το φυσικό του πάθος· αλλ' ο ταλαίπωρος άνθρωπος, αν δεν φροντίσει να νικήσει το πάθος που τον κυριεύει, σιγά-σιγά τον κυριεύουν όλα τα άλλα πάθη, και γίνεται μιμητής όλων των θηρίων στην κακία και δύσκολα έρχεται σε μετάνοια. Δύσκολα σηκώνεται από το βάθος της τόσο μεγάλης κακίας, εκτός μόνον εάν βοηθηθεί και από άλλον, και μάλιστα από τον πανοικτίρμονα Κύριο.

Πρέπει ο άνθρωπος να βιάσει τον εαυτόν του σε όσα τον ελέγχει η συνείδηση. Εάν δεν αγωνισθούμε εναντίον αυτών που η συνείδησή μας δεν συμφωνεί και μας ελέγχει, για όσα κακά πράττουμε, και για όσα θεάρεστα αμελούμε, αλλά την περιφρονούμε, τότε σιγά-σιγά σταματά και δεν μας ελέγχει. Μοιάζουμε τότε με τον άρρωστο, που έφθασε στο θάνατο και τον ρωτάς αν κάπου πονά, και σου απαντά ότι δεν αισθάνεται κανένα πόνο και τότε καταλαβαίνεις ότι σε λίγο πεθαίνει. Ή πάλιν σαν την πληγή που από την πολυκαιρία μολύνθηκε, και της βάζουν αλοιφή και όσο βαριά και αν ήταν δεν αισθάνεται πόνο.

Έτσι και ο ταλαίπωρος άνθρωπος όταν φθάσει σε μεγάλη κακία, όσες απειλές και αν ακούσει, είτε για την κόλαση, ή τη γέεννα, ή το πυρ και τον ακοίμητο σκώληκα, δεν το σκέφτεται καθόλου, μόνον τα ακούει σαν παραμύθια, και μάλιστα κουράζεται με εκείνους που τα διδάσκουν και τους θεωρεί φορτικούς και ενοχλητικούς. Μοιάζει ο ανόητος, σαν τον βοσκό που ενοχλείται την νύκτα όταν γαυγίζουν οι σκύλοι και δεν κοιμάται αναπαυτικά ακούοντάς τους, και δεν

σκέφτεται ότι αν οι σκύλοι σιωπήσουν βρίσκουν οι λύκοι ευκαιρία και του ξεσχίζουν όλα τα πρόβατα, έχοντας βοηθό το σκοτάδι της νύκτας.

Αυτή η ζωή μας, μοιάζει με την νύκτα, και οι πονηροί και αρπάγες λύκοι, μοιάζουν με τους δαίμονες που διψούν να πιουν το αίμα των ψυχών μας, και να μας αφανίσουν από το πρόσωπο του Θεού και δημιουργού μας. Ας μην κουραζόμαστε, παρακαλώ την αγάπη σας, να ακούμε τις θείες Γραφές και να μην περιφρονούμε αυτούς που μας θυμίζουν τα λόγια του Θεού έστω κι αν είναι ευτελείς και αγράμματοι.

(συνεχίζεται)